

God dag!
Jeg er et dikt
Kom skal jeg ta deg i hånden
og leie deg fram
like trygt som man leier
gamle damer og blinde
over gaten.
Hvordan står det til?
Svømmer vildanden fremdeles stille?
Og dei gamle fjell i syningom
er de alltid eins å sjå?
Ingen master på toppen?
Ingen hull i siden?
og i vatnet leikar fisken
med annan fisk
og elsket er landet
som mor av sønn? Det var bra.
Da kan vi gå videre.

Dette åpne og vennlige diktet bryter med vanlige sjangerforventninger, for selv i 1960 var en såpass hverdagslig språkbruk uvant i lyrikken. Diktet presser seg ikke på, men påkaller oppmerksomheten ved et kameratslig «God dag!». Selv om situasjonen har karakter av å være et tilfeldig møte, aner vi en mild utålmodighet bak den hyggelige jeg-du-strukturen. Diktets mange spørsmål til oss (for eksempel «Svømmer vildanden fremdeles stille?») indikerer at det åpenbart ikke er snakk om noen dagligdags samtale, men en metapoetisk tale. Språkbruken alluderer til norsk litteraturs mest kjente tekster, blant annet Welhavens «Søfuglen», Ivar Aasens «Dei gamle fjelli» og «Nordmanden» og Bjørnsons «Der ligger et land». Felles for dem er at de konnoterer noe alvorlig, nasjonalt og høytidelig. Er alt som før? blir vi spurt i litteraturens språk. Er alt rolig, trygt og harmonisk? Selv om diktet forsikrer at «Det var bra», krever dette overraskende møtet en refleksjon: Hva var nå dette for et dikt? Er det flere slike dikt ute og går? Denne metapoetiske invitasjonen til å bli kjent med flere slike hyggelige dikt inngår åpenbart i modernismens bruddestetikk, selv om den sjelden er så vennlig som her. Diktets avskjedsreplikk, «Da kan vi gå videre», henspiller ikke bare på «uventet møte på gata»-situasjonen, men oppfordrer kanskje også til en videre litterær vandring. Å «gå videre» fra «dei gamle fjell i syningom» inviterer trolig til en vandring i ukjent litterært terreng. Det er neppe tilfeldig at tekstene diktet alluderer til, ikke kan sies å tilhøre den mest levende